

Amit Sven igazán megtanulhatna tőlem

Egy nemzeti tizenegy irányításához nagyjából ugyanúgy kell hozzáállni, mint együttesemhez, a The Fallhoz. A főnöknek fenn kell tartania azt a bizonyos távolságot, legyen szó akár focistákról, akár zenészekről. Ha koncertkörútra megyünk, én mindig a busz hátuljában ülök. Jóban vagyunk, de semmi bratyizgatás. Leülhetünk egy-két sörre, de nem járunk össze, semmi családlátogatás.

Az embereid elkényelmesedése veszélyes dolog, mert ha ebbe az irányba kezdenek haladni a dolgok, kizárt, hogy a csúcsformájukat hozzák. Ez a melő nem egy életre szól. Én a The Fallt két-három évente újjászervezendő focicsapatnak tekintem. Mindig eljön a pillanat, amikor új közép-csatárt kell igazolnom. Szeretem, ha erős a kispad, és onnan bárki képes beugrani, mert nem tudhatja az ember, mikor kerül vészhelyzetbe. (Mark E. Smith jelenleg az államokban, beugró zenészekkel turnézik, mivel a gitáros, a dobos és a basszista azon, mintegy 50 ex-The Fall tag sorát gyarapítja, akik szomorúan, ám hirtelenjében hagyták ott a bandát.)

A jó menedzser kemény, de nem ostoba. Nemrég találkoztam Stuart Pearce-szel, a Manchester City menedzserével az amsterdami reptér transzferbuszán. Kemény fából faragták. Néhány tag oda ment jópofáskodni hozzá, de ő nem hatódott meg, olyan „majd meglátjátok, mit kaptok tőlem” ábrázattal fogadta őket. Pearce remek fickó, Kevin Keegant viszont ki nem állhattam. Egyszer láttam a tévében, ahogy a City menedzsereként odamegy a Newcastle rajongóihoz kezét rázni velük. A játékosai döbbenet bámulták a jelenetet. Nem csoda, hogy sosem tudták legyőzni a Newcastle-t vagy a Liverpoolt.

Az angol csapat jelenlegi állapotában nevetséges. Egy halom szupersztár olyan, mint egy supergroup. Mintha összeverbuválnád Britannia legjobb gitárosát, dobosát és énekesét, aztán elvárnád, hogy ne valami prog-rock sziruppal hozakodjanak elő. Képtelenség: ez a csapat sosem lesz képes kiadni magából a maximumot. Tudom. Nézd, Sir Alf Ramsey (az 1966-os világbajnok csapat trénera) – soem szerették érte igazán – mindig a másodosztályból válogatta össze a hátvédjeit. Fogta a játékosait, összegyúrta őket, mint én a zenéseimet. Gordon Banks, a kapus a Stoke Cityt, az első osztály egyik sereghajtóját erősítette. A vébé évében a Stoke City kapta a legtöbb gólt. Mégis működött a dolog. Olyan kapus kell, akit minden héten véresre lövöldöznek! Nem az Arsenal, a Spurs vagy tudom is én melyik csapat kapusa kell oda, aki a legtöbb meccset végig-ácsorogja. Néha előrukkolhat egy-két szenzációs védéssel, de egy rakás lengyel ellen, akiket otthon a kivégzőosztag vár, ha nem találnak be? Ellenük nem fog menni.

Ne feledjétek, nekem nem is Angliáról kellene magyaráznom. A feleségem görög, és amikor a 2004-es Eb-n megnyerték a nyitómeccsüket, azt mondtam, „Nyomás a fogadóirodába!” Nem mentünk el, de én megérezem az ilyesmit. Két haverom föltett 500 fontot kétszázötven az egyhez. A görögök megnyerték, mire a feleségem teljesen megtévelyodott. Meg egy görög zászlót is fölvtunk az előkertben. Jócskán megugrott a népszerűségünk azon a héten.

Mark E. Smith (1957. március 7.), a The Fall frontembere 19 éves korában alapította együttesét, miután kimaradt a főiskoláról. Hamarosan hátat fordított munkahelyének a salfordi dokkvilágban (ahol állítólag gyakran elsuhant robotgóján Ian Curtis mellett), és csak az Albert Camus regénye (az egyik próbára a dobos éppen A bukás egy példányával érkezett – innen a név) hatására elnevezett bandának élt. A csapat hamarosan a híres rádiós, John Peel egyik kedvencévé nőtte ki magát.

Az azóta is töretlen energikussággal alkotó Smith sajátos lírájának legfontosabb előzményeiként Wyndham Lewist, H. P. Lovecraftot és Philip K. Dicket nevezte meg.